

Јастук од лишћа

*Волео бих да зором те осаме пусте,
у виноград зађем чим га зраци назру,
па ко венац жетвени на косе ти густе,
гроздове уплетем на њојзи да сазру.*

*Волео бих кад ми крахом узлета мог,
твоје лице на груди већма не утања,
да заискрим срџбом створења рањеног,
а табане свикнем на јавашлук лутања.*

*Волео бих зденац зебње кад ускипи,
кад образи мразни у затишју бриде,
да плачем на киши што танано сипи,
тад душмани неће сузе да ми виде.*

*Оран на починку наума сам чистог,
да јастук од лишћа у постељи будем,
да уснулим дахом угрејеш ме ситог,
док вукућ' се убог по кужном талогу,
да ти осмех кришом из очију крадем,
Волео бих грдан, ех, само да могу...*

*У Београду, 3. новембра лета Господњег 2018.
Преподобни Иларион Велики је.
Божествен учитељ и неослабни подвижник*

Беспуће круга

И док сокацима крстарим у бегу,
вабим роде јер на оцаке стигоше,
заланченог ума у тесном ковчегу,
којем мисли откад узбуну дигоше.

И док у шињелу зебем од сумрака,
сред рова уз јаук куршума копаног,
силим се ко ратник улудих батака,
под славолуком од ужаса кованог.

И док постиђен по забитима дишем,
распамећен сричућ' речи из пепела,
у седлу од шибља бесомучно јашем,
са трњем никлим дуж испаћеног тела.

И док се ломатам раздрљених груди,
шором у наручју незрелих купина,
кријем лице кротко од пакосних људи,
а тамјаном кадим с тмурних олупина.

И док малодушан уз бубњару седим,
хватајућ' уздахе из одаја глувих,
на шиљку расула од страха се ледим,
па приучен претњу у главу утувих.

И док у кошуљи свечаној се водам,
на празнике вазда милосне састављам
заметке успона да невери подам,
трагом дернека што диљем га остављам.

И док бројаницом перле једва нижем,
у буљуку клетви утучен задремам,
ко неусвојен кер ове ране лижем,
заробљеник слепи бесконачног дуга,
од житија киван истину отимам,
да стаза смртника *беспуће је круга...*

*Стихови насташе крајем новембра,
у ноћи између Светог апостола Олимпа (следбеник
Св. апостола Петра) и Мратиндана (негдањи српски
празник посвећен Св. Мартину), лета Господњег 2018.*

Занет изнова

Увија се трава под збуњеним телом,
около су лица непознатих људи,
сенке чобаница промичу у белом,
завичајни лењо милозвук се буди.

Крошњама тополе витлају по небу,
тутњава замаха заокупља разум,
покајања праште и непца ми гребу,
у недрима ниче опроштајни науи.

Обећања шупља у мислима гуслам,
па освану гневом затрпан до гуше,
и пожелех збиља нек поштено делам,
обасут дражима што бучна грунуше.

Корачам да важне откријем записе,
журнал детињства се размрда у мени,
напеви литија помичу кулисе,
тропар зборећи у надирању плени.

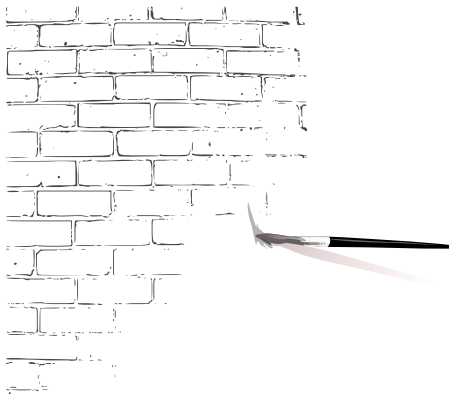
Ободрен салвама повика врлудам,
ужарене главе, стањених ђонова,
иза развалина похлепу укидам,
под куполом тајни занет сам изнова.

Присебан, мимо брига,
с рукама потопљеним у снове...

На цигли те цртам тог безличног зида,
ко давно кад грлит' се таман почесмо,
кредом срљам, док се душа ова кида,
благосиљам одвећ пречисте савести,
јербо на заласку мнијем да бејасмо
канда различити, а у ствари исти.

*Сумрак нечујно осваја мој завичај,
17. септембра лета Господњег 2017.
Св. пророк Мојсеј Боговидац је, законодавац и вођа
народа израиљског кроз пустињу до Обећане Земље*

Муза југа

Са веранде једноликих поздрављања,
осмаграм боголик предео угоде,
кроз решетке саможивих остављања,
изнурен сплеткама поганог уходе.

Чулима си мазне кликтаје расула,
наизглед јуначан подно стреје жмурим,
бојазан ми покрет зебљиво засула,
у нагани простој да теби појурим.

Раскопчавам кошуљу сву од нагона,
празним јој рукаве развратних дозива,
и докле с ожиљком од рајског изгона,
постељом се расипам сметено укруг,
дотле муза звезде на конак сазива,
а ти бићем васцелим миришеш на југ.

*Вољом Божјом приведох је завршетку
24. новембра лета Господњег 2019.
Сећамо се Св. мученика Мине, истинског хришћанина
и Светог мученика Стефана Дечанског, краља српског*

Залуд вам

Залуд ми свирепо газите колена,
мене од крвника уздање одваја,
ране ми служења видају црквена,
јатаган несрећу у јарости ваја.

Залуд ми обесни сламате плећа,
на заласку воље, чим снага мине,
сувише опрост од мржње је већа,
искри у души и небом се вине.

Залуд ми погани кидате чинове,
застава вијори јарму неухватна,
ко капља меда у дну мочваре ове,
бујица спасења липти благодатна.

Залуд ми ланцима кршите руке,
на суду неверја заувек сам крив,
да просјачим нећу док веју муке,
ја заиста не знам јесам ли још жив.

Залуд ми безбожни каљате кандило,
керови потере бадава нек лају,
самољубље ваше већ ми се згадило,
за дивљање гордо иконе не хају.

Залуд ми имање палите зверски,
дедовину не дам злотвору грубом,
прогони кукавни чојству су мрски,
хероје услужих сољу и хлебом.

Залуд ми јуноши окивате крила,
у ђавољем роју пред дверима светим,
колевка моја на олтару је била,
на стратишту кобном
ја срцем полетим...

*На Црвеном крсту, 19. августа 2018. године,
кад сутони беху топли и пуни звезда.
Славимо Преображење Господње, ноћ кад
Исус на гори Тавор ученицима показа
божанску природу своју*

Кућо жива

Кућо моја у здрављу ми саздана,
мрво хлеба што благо ми поста,
с мераком вешто у слози зидана,
гнездо бујно у сазвежђу бреста.

Двору величајни на гори усклика,
златорезу красни са свода палате,
освештани трону часних базилика,
мој весниче рујни утехе грлате.

Чаршијо без просјака на ободу света,
путоказу мудри људских уточишта,
несустали бегунцу из беде клевета,
домаћине вредни мојих изворишта.

Исцветала липо у кругу страћара,
зефире мили кад пољаном шараш,
хармонико моја на збору бећара,
зрачку мелемни што даљине параш.

Берићетна башто на голети безродној,
галебе на спруду поплављене луке,
ти невесто љубљена у ношњи народној,
војско што ходиш кроз моје славолуке.

Доме изван стега причина изнико,
чедо крхко у крилима сламарице,
међ кршем узрела медна тамјанико,
имање богомдано да плотом омеђим,
огњишта мојег божанска чуварице,
кућо моја жива, са зеницама смеђим.

*Беше готова пред зору 9. јула 2019. године.
Сећамо се преподобног Давида Солунског, који се
строго подвизаваше на бадемовом дрвету. Толико се
очисти постом, молитвом и бдењем да му Господ
подари смиреноумље и огромну милост.
Упокојио се тихо и преселио у блажену вечност*

Алелуја

Јелек њезин крсница сјаја је свачијег,
чинећ' бању пречасну поновног рођења,
узрастања у Христу тог раба Божијег...
Сва узвишеност цркве мојег је *крштења*.

Из пора њених смола мирисна извире,
у страсној недељи за смерна постизања,
печат Духа Светог у груди тад навире...
Сва прослава је мога *миропомазања*.

Умотане јој шаке путир су освештан,
а ти прсти гравуре земаљских раскршћа,
с вином савеза вечног ко дар су бесмртан...
Сва литургија света мојег је *причешћа*.

Пољубац њен круна је на глави женика,
уз опход свечани и тропар величања,
у спајању хришћанском Божјих штићеника...
Сва сладост јектенија мојег је *венчања*.

Тело јој је бедем чврст рукоположења,
ка познању Бога на олтару блаженства,
у појању владике с вером заслужења...
Сва раскош је молитве мојега *свештенства*.

Њена душа пастирска исповеда грешне,
у тежњи Христовој ка жељи истрајања,
за спасење људско и природе насушне...
Сва самилост Господа мог је *покајања*.

Усне су јој ко стручак зеленог босиљка,
кануло је уље нањ красног посвећења,
и полегло класје дуж читавог раздељка...
Сва благодат је мојег *јелеосвећења*.

Она стреми заносно племенитом Царству,
видећ' само добро у живућем створењу,
па узносећ' почастии онолкеме Тројству,
срцем љуби Бога у врлинском творењу.

Обожена тако сва, јеванђељског кова,
уз благослов пође у ковитлац олуја,
исклесана у крсту за век и векова...
Пресвета тајна бића је мог, *алелуја!*

На Врачару,

12. августа лета Господњег 2019.

*Данас је преподобна мати Ангелина, деспотица српска
и монахиња, која свој богоугодни живот посвети
молитви и делима милосрђа*